

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΧΑΡΑ (Μαρκ. 15, 43-47 και 16, 1-8)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Ωρωπό, στις 7/5/1995).

Η χαρά των αγίων

Τα πρώτα λόγια που είπε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός μετά την ανάσταση ήταν το «χαίρετε». Όλοι ποθούμε να έχουμε στη ζωή μας χαρά. Αγωνιζόμαστε για τη χαρά. Κανένας δεν θέλει την λύπη. Όμως κάτω από το όνομα «χαρά», κρύβονται χίλιες δυό απομιμήσεις της. Ο άνθρωπος επί παραδείγματι, αισθάνεται χαρά όταν κάνει το καθήκον του. Αισθάνεται χαρά και όταν συμπεριφέρεται στον άλλο με εγωισμό, όταν τον ταπεινώνει. Αισθάνεται χαρά όταν θυμώνει. Αισθάνεται χαρά όταν ικανοποιεί τα πάθη του, όποια και αν είναι.

Ερώτημα: Είναι ποτέ δυνατόν αυτή η χαρά να είναι υγιής; Αφού είναι έκφραση καταστάσεως που όλοι την καταλαβαίνουμε, τουλάχιστον όταν την βλέπουμε στους άλλους, ότι είναι κατάσταση νοσηρή. Είναι δυνατόν ποτέ, άρρωστη ρίζα να δίνει υγιή χαρά;

Γι' αυτό ο Κύριος όταν ανέστη εκ νεκρών είπε το «χαίρετε». Για να μας υποδείξει ότι πρέπει να ψάχνουμε για την αληθινή χαρά.

Μας λέει το Ευαγγέλιο, ότι «έσπασε» η καρδιά του αγίου Ιωσήφ, του από Αριμαθαίας, όταν ο Χριστός, παρέδωσε το πνεύμα και πέθανε κατά το ανθρώπινο πάνω στο Σταυρό. Δεν μπορούσε ούτε να το σκεφθεί, πως είναι δυνατόν να τον αφήσει κρεμασμένο στο Σταυρό, άταφο. Και πήγε στον Πιλάτο, «τολμήσας», μετά από τόσο μίσος που είχαν δείξει οι Εβραίοι κατά του Χριστού. Πήρε το θάρρος ή καλύτερα έδειξε τον ηρωισμό, να παρακαλέσει τον Πιλάτο να του δώσει το σώμα του Ιησού. Κινδύνευε να βρει τον μπελά του, αν τον έπιαναν. Και όταν αποκαθήλωναν τον Κύριο και τον τοποθετούσαν στο μνημείο, οι μεγάλοι αυτοί απόστολοι Ιωσήφ και Νικόδημος, θρηνούσαν τον Χριστό.

Όμως, όταν κάνει ο άνθρωπος το καθήκον του, αισθάνεται χαρά. Άγια. Ειρηνική. Ακαταίσχυνη. Δεν έχει να ντροπιαστεί από κανένα. Δεν μπορεί κανείς να του παρατηρήσει ότι είναι έκφραση πάθους. Ότι κείνο που γέννησε την χαρά του είναι σιχαμερό. Το ίδιο λέγει το Ευαγγέλιο για τις μυροφόρες.

Τι λέει η πείρα μας; Κλαίει το παιδί τον πατέρα του... Κλαίει, πονάει, αλλά ταυτόχρονα τελειώνοντας, έχει χαρά. «Έκανα το καθήκον μου σωστά», λέει, και γεμίζει από ειρήνη. Η χαρά αυτή προέρχεται από τον πόνο. Πονεμένος, την έχεις. Όχι τραγουδώντας, ούτε γλεντώντας. Αλλά είναι χαρά ειρηνική, γλυκυτάτη.

Υπάρχει βέβαια η χαρά της αμαρτίας. Αλλά όταν την δοκιμάζεις, αμέσως γεμίζεις ταραχή. Έκανες την αμαρτία, και γεμίζεις ταραχή...

Για ποιά χαρά μιλάμε;

Ποτέ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι υπάρχει χαρά που φέρνει ταραχή. Και υπάρχει χαρά που φέρνει ειρήνη και ηρεμία. Η μία, είναι η χαρά που την δίνει η υπακοή στις εντολές του Θεού. Η άλλη είναι η χαρά των παθών σώματος και ψυχής. Και ξέρετε αδελφοί ένα παράξενο πράγμα; Όταν ο άνθρωπος δοκιμάσει την χαρά την πνευματική, δεν του χρειάζεται πια χαρά σωματική. Είναι ικανοποιημένος. Δεν τον απασχολεί τι φαί θα φάει, για να το γλεντήσει το φαί. Δεν τον απασχολεί η παράνομη ηδονή. Δεν θέλει να ταπεινώσει τον άλλο άνθρωπο για να αισθανθεί χαρά. Δεν έχει καμιά όρεξη να γλεντήσει στα νυχτερινά κέντρα. Έχει μέσα του χαρά. Δεν ζητάει χαρά. Και έχει χαρά, είτε είναι μόνος του είτε είναι παρέα. Είτε είναι νηστικός, είτε ευρίσκεται σε μία παρέα και ευφραίνονται. Είτε έχει πένθος, είτε έχει γάμο, είτε έχει οποιοδήποτε άλλο γεγονός στη ζωή του.

Αντίθετα, η αμαρτία δημιουργεί στην ψυχή και στη συνείδηση του ανθρώπου ταραχή, και η ταραχή ξεσπάει, φωνάζει. Και κάνει τον άνθρωπο θλιμμένο και πικραμένο. Να μην του αρέσει τίποτα. Από κει και πέρα, ο άνθρωπος μη ξέροντας τι του φταίει, έστω και αν παριστάνει τον έξυπνο, προσπαθεί να σβήσει τον στεναγμό της ψυχής του, με τον θόρυβο και τη συνεχή απασχόληση. Τραγούδια, τηλεόραση, ντόρο, τρέξιμο. Με ένα και μοναδικό σκοπό. Να ξεχάσει την φωνή της συνείδησης που του λέει: «Δεν έχεις δικαίωμα να έχεις χαρά, γιατί τα έργα σου δεν είναι καλά». Και όσο πιο πολύ, αναζητεί την χαρά στην αμαρτία, τόσο περισσότερο στενάζει η ψυχή του και ψάχνει να βρει μεγαλύτερη αμαρτία, για να σιγάσει τον πόνο της ψυχής του.

Γεμάτο πορτοφόλι, άδεια καρδιά

Και το αποτέλεσμα; Βλέπουμε στον σύγχρονο κόσμο, ότι μερικοί ποδοπάτησαν και ισοπέδωσαν τις εντολές του Θεού και τη συνείδηση και τρέχουν στις αμαρτίες. Πού όμως χαρά; Πουθενά! Και διαβάζουμε στις εφημερίδες, ότι νεαρά παιδιά, που τα δίδαξαν οι γονείς τους και το περιβάλλον τους, ότι δεν είναι τίποτα η πορνεία και τα οποιαδήποτε άλλα αισχρά πάθη, είναι δυστυχημένα. Και ας λένε μερικοί χαζογέροντες: «Τυχερά που είναι τα παιδιά σήμερα. Σήμερα δένουν τα σκυλιά με τα λουκάνικα. Να ήμουν εγώ νεαρός...». Ω ταλαίπωρε γέρο που δεν έχεις κουκούτσι μυαλό, γι' αυτό ήθελες να είσαι νεαρός σήμερα;».

Και τι γίνονται οι νεαροί; Παρότι έχουν όλη την ελευθερία να κάνουν ό,τι θέλουν, ακούμε κάθε τόσο αυτοκτονίες νέων παιδιών. Ποιά παιδιά είναι αυτά; Εκείνα που πηγαίνουν στην Εκκλησία; Εκείνα που συμβουλευούνται τους ιερείς; Εκείνα που κάνουν το καθήκον τους; Ακούσατε ποτέ να αυτοκτόνησε κανένα από αυτά τα παιδιά;

Και γιατί αυτοκτονούν; Το εξηγούν τα ίδια σε γραπτά τους. Αισθάνονται: «άδεια». Ποιός αισθάνεται άδειος, απογοητευμένος, απελπισμένος; Ένα παιδί είκοσι χρονών. Γιατί; Γιατί άδειασε την καρδιά του και την ψυχή του με την αμαρτία. Ενώ ο Χριστός μας είπε: «Χαίρετε, εν Κυρίω». «Χαίρετε», με την ελπίδα της αναστάσεως, με την ελπίδα της αιώνιας ζωής και με την εκπλήρωση του καθήκοντος απέναντι του Θεού και απέναντι του πλησίον.

Για να πράξει κανείς το καθήκον του απέναντι του πλησίον και του εαυτού του και του Θεού, έχει ανάγκη από πίστη. Πίστη στον Χριστό. Γι' αυτό, μας διδάσκει η Αγία Γραφή: «όποιος επικαλεσθεί το όνομα του Κυρίου Ιησού Χριστού θα σωθεί». Το είπαν και το κήρυξαν οι απόστολοι μπροστά σε όλους τους άρχοντες των Ιουδαίων. «Αυτός που εσταυρώθη και απέθανε, είναι ο σωτήρας του κόσμου. Και όποιος επικαλεστεί το όνομά του και του πει: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, ελέησέ με τον αμαρτωλό», θα σωθεί».

Θα σωθεί και σ' αυτή τη ζωή, γιατί θα γεμίσει η καρδιά του γαλήνη, ειρήνη, χαρά. Θα σωθεί και εκεί στην αιώνια ζωή, για να χαίρεται ατελεύτητα μαζί με τους αγγέλους και τους αγίους.

Η ανάσταση και οι μάρτυρές της

Πηγή αληθινής χαράς είναι η ανάσταση του Χριστού. Και δυναμώνει την απόφασή μας να κάνουμε ότι πρέπει για τον Χριστό και για την ψυχή μας.

Πέθανε ο Χριστός στο Σταυρό. Όμως δεν έμεινε στον τάφο. Για να μας

αποδείξει ότι δεν τελειώνει εδώ η ζωή. Αλλά θα αναστηθούμε και θα ζήσουμε στην αιώνια ζωή. Ακούσατε κανένα πεθαμένο να αναστηθεί ποτέ; Αν σας πει κανένας, «ξέρεις αναστήθηκε ο παππούς μου ή η γιαγιά μου ή ο θεός μου» το πιστεύετε ποτέ;

Τότε, πώς μιλάμε για την ανάσταση του Χριστού;

Την ανάσταση του Χριστού οι απόστολοι δεν την έγγραφαν από κάποιες ψεύτικες εντυπώσεις τους. Τον είδαν τον Χριστό ολοζώντανο μπροστά τους, μετά από την ανάστασή Του. Πρώτη, δεύτερη, τρίτη ημέρα. Σαράντα ημέρες τον έβλεπαν συνεχώς. Ερώτημα: Μπας και μας λένε ψέματα; Μήπως απατούν;

Ε, πώς να μας απατούν ευλογημένε. Όλοι για την δόξα και για την πίστη του Χριστού σφαγήκανε. Από τους δώδεκα αποστόλους, ο μόνος που πέθανε φυσικό θάνατο, ήταν ο Ιωάννης ο Θεολόγος. Αλλά και αυτός υπέφερε τα πάντα. Όλοι οι άλλοι υπέμειναν σταυρό, μαρτύρια, κρέμασμα, σφαγή με ξίφος. Μπορούν να λένε ψέματα εκείνοι που σφάζονται για κάτι που πιστεύουν; Είναι ποτέ δυνατόν;

Ερώτημα δεύτερον: Οι απόστολοι λένε ότι τον είδαν τον Χριστό και τον ψηλάφησαν. Μήπως απατήθηκαν; Μήπως δεν κατάλαβαν καλά; Απάντηση: Τα συναισθήματα που έχω στην καρδιά μου, μπορούν να με επηρεάσουν και να κάνω λάθος. Το ίδιο και οι ιδέες που έχω στο μυαλό μου. Αλλά ό,τι πιάνω με τα χέρια μου, ξέρω με βεβαιότητα τι είναι. Σίδερο, ξύλο, φωτιά που καίει. Αυτά, τα χειροπιαστά, δεν είναι ιδέες για να κάνω λάθος, είναι συγκεκριμένα πράγματα. Και κάτι ακόμη: δεν είναι ένας άνθρωπος που μαρτυρεί για την ανάσταση. Δώδεκα απόστολοι μαζί τον είδαν τον Χριστό. Μπορούν να απατηθούν δώδεκα άνθρωποι μαζί; Μήπως το περίμεναν; Δεν το περίμεναν!

Κάποια άλλη φορά που τον είδαν, ήταν πεντακόσιοι μαζί. Πεντακόσιοι άνθρωποι μαζί, έκαναν λάθος; Και κουβέντιασαν μαζί του και έφαγαν. Βάλανε τα χέρια τους στην πλευρά του. Αγκάλιασαν τα πόδια του και τα φίλησαν. Πώς είναι δυνατόν να κάνουν λάθος; Ούτε απατούν οι απόστολοι ούτε απατήθηκαν.

Τι μένει; Είναι αληθινά όσα λένε για την ανάσταση του Χριστού.

Και σήμερα, έχουμε τους ανθρώπους που πίστευσαν στην αγία ανάσταση. Ο άγιος Νεκτάριος πίστευσε σωστά στην ανάσταση του Χριστού και στην αιώνια ζωή και γι' αυτό κάνει θαύματα. Ο άγιος Γεράσιμος στην Κεφαλληνία, για την ανάσταση του Χριστού και την αιώνια ζωή, μπήκε σ' ένα υπόγειο σπήλαιο. Και έζησε χρόνια πολλά. Πώς έζησε; Γεμάτος ειρήνη και χαρά, προσευχόμενος. Ήταν πιο ευτυχισμένος από εκείνους που γλεντάνε στα νυχτερινά κέντρα. Και μέχρι σήμερα, όχι μόνο θαύματα κάνει, αλλά και τα δαιμόνια τον τρέμουν. Πόσο αδικούμε τον εαυτό μας, που αναζητούμε χαρά όχι στην ανάσταση, όχι κοντά στον Χριστό, σύμφωνα με τις εντολές του, αλλά μακριά από τον Χριστό,

στην αμαρτία.

Ας επικαλούμεθα το άγιο όνομά Του όχι τυπικά, αλλά ουσιαστικά. Το «Κύριος», να το λέμε από τα βάθη της καρδιάς μας. Και το «ελέησόν με», να το λέμε με κατάνυξη. Παρακαλώντας τον Χριστό να μας στείλει την χάρη του Παναγίου Του Πνεύματος. Αμήν.-